

YIL: 2014 | SAYI: 4

Bu değirmende **fikir** öğütülür!

DEĞİRMEN

Merhaba sevgili okuyucu!

Yeni bir yıla girdik ve yeni umutları, yeni uğraşları, yeni heyecanları... kısacası yeni olan ne her şeyi ardımıza takıp geldik!

Yorulduk sevgili okuyucu...bir önceki yıla dair söylenecek çok şey var belki ama tek kelimeyle özetlersek ya da en çok ağır basan duyguyu yansıtmak istersek bunu söyleyebiliriz. Heybemizde yine kızıl gelinciklerle yine bir dolu muzipliklerle dilsiz bir öğrenci muhabbetine kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Edebiyatı ve gündemi ele alarak şiir,öykü, deneme, gezi yazısı ve eleştiri kapsamında kafamızı kurcalayınları derledik ve okuyasın diye sayfalara döktük.

Bir önceki sayıyı bir üniversiteli kardeşimize ithaf etmiştik –hatırlarsan. Fakat bu sayıyı sokakları evi belleyen sokak çocuklarına, açlıkla imtihan hayatlarına, yolsuzluklara yeni uyan halklara, adalet bekleyen annelere, sebepsiz yere koparılan tüm çiçeklere, Kafka'nın böceklerine ve dahi Shakespeare'in karakterlerine, karşılıksız kalmış tüm aşklar için Mona Roza'ya ithaf ediyoruz!

Şimdi usulca çevir sayfaları ve yazının insafına yatır merakını!

Haydi çevir sayfayı!

Yayın Kurulu

Ne yapmak gerek peki?

Sağlam bir arka mı bulmalıyım?

Onu mu bellemeliyim?

Bir ağaç gövdesine dolanan sarmaşık gibi, önünde eğilerek efendimiz sanmak mı?

Bilek gücü yerine, dolanla tırmanmak mı?

İstemem!

Herkesin yaptığı şeyleri mi yapmalıyım Le Bret?

Sonradan görmelere övgüler mi yazmalıyım?

Bir bakanın yüzünü güldürmek için biraz şaklabanlılık edip, taklalar mı atmalıyım?

İstemem, eksik olsun!

Her sabah kahvaltıda kurbağa mı yemeli?

Sabah akşam dolaşıp pabuç mu eskitmeli?

Onun bunun önünde hep boyun mu eğmeli?

İstemem! Eksik olsun böyle bir şöhret, eksik olsun!

Ciğeri beş para etmezlere mi “yetenekli” demeli?

Eleştiriden mi çekinmeli?

‘Adım Mercure dergisinde geçse’ diye mi sayıklamalı?

İstemem! İstemem, eksik olsun!

Korkmak, tükenmek, bitmek... Şiir yazacak yerde eşe dosta gitmek. Dilekçeler yazarak içini ortaya dökmek? İstemem, eksik olsun! İstemem, eksik olsun!

Ama şarkı söylemek, düşlemek, gülmek, yürümek... Tek başına... özgür olmak!

Dünyaya kendi gözleriyle bakmak. Sesini çınlatmak, aklına esince şapkanı yan yatırmak. Bir hiç uğruna kılıcına ya da kalemine sarılmak; ne ün peşinde olmak, para pul düşünmek; isteyince Ay’a bile gidebilmek...

Başarıyı alnının teriyle elde edebilmek...

Demek istediğim, asalak bir sarmaşık olma sakın. Varsın boyun olmasın bir söğüdünki kadar. Yaprakların bulutlara erişmezse bir zararın mı var?

- Dök içindeki öfkeyi dostum. Ama saklama benden, seni sevmediğini!

- Sus!

Edmond Rostand’ın Cyrano de Bergerac’ oyunundan, “İstemem, eksik olsun” tiradı.

NOT:Rüştü Asyalı’nın sesinden dinleyince bi’tuhaf olduk böyle. Dinlemenizi tavsiye ederiz :)

Twitter Bird'i

“Aralık”taki Türkiye’de en çok paylaşılan şiirler :

**Ne ceket kaldı ,
Ne metelik cebinde ceketin.
Kurtaracağız diye geldiler,
İçine sıçtılar memleketin...**

Neyzen Tevfik

**Bir soğan soyuluyor
Yaşarıyor gözler
Memleket soyuluyor
Aldırmıyor öküzler**

Şair Eşref

Gülelim mi Ağlayalım mı bilemedim ?

@varyemezamca : Zaman gazetesinin önüne protesto için geldim. Çocukluk aşkım Şenayla ilk öpüşmemin kasedini elime verdiler. Ben eve dönüyorum.

@gujjar : Bu bir c- muhtıradır.

@DalgaciKarga : #TarihiYolsuzlukveRüşvetSkandalı dememek lazım . Kabul edelim adamlar her yere yol yaptı. Yollu bunlar anacım yollu.

@Zaytung : Son Dakika – Hükümetin yoğun temposunu iyi değerlendiren Beşiktaş, Elazığspor'u 4-1 mağlup etmeyi başardı.

@sermiyanmidyat : Mahalleye hırsız dadandı. Bakkal görevden alındı. Kasabın yerine manav atandı. Muhtar , fırıncı dış mihrak diyor. Hırsız YOLA DEVAM EDİYOR.

@incisozluk : + Oğlunuzun neyi var ?
- AYAKKABI KUTUSU
+ Oo verdik gitti.

@OzanMengullu : Torunlar sorarsa akepe'ye ne oldu diye direndik devirdik diyoruz tamam mı ?Dershane cemaat karıştırmak yok .

@mhmtdstk : Kutulardaki paralarla İmam Hatip Lisesi yaptıracaklarmış.7 kasa ne peki ? Milli Eğitim Bakanlığı mı kuracaktınız ?

@Entelseven : Hükümet biraz daha cemaatin üzerine giderse Zaman Gazetesi yakında 10 kupona Deniz Gezmiş posterini verecek.

@dreamteammansur:Ülkede polis ve savcı bırakmadıklarına göre artık itiraf edebilirim gardaş FIŞKIYEYİ BEN KIRDIM !!!!

Takip etmeye ne dersin ?

Kaç sene oldu ?
@seneoldu

Şiir Sokakta
@siirsokaktaaa

Entelseven
@Entelseven

Serhat W.
@brudemartin

Hüseyin

SEBEPSİZ

“Neden geldin buraya?”

Durdum, ayağımın altındaki tahta da sesini kesti, sanki düşünmemi istiyor gibiydi. Ama ben düşünmedim, “Bilmiyorum.” dedim.

“Tek gelmemişsin bir de.Onu niye getirdin bari onu söyle.” dedi hırçın ses.

Umursamadım, “Buranın kokusunu duymadan, burayı görmesini istedim.” dedim.”Benim gibi burnunda buranın kokusuyla yaşasın istemedim.”

Sustu, sustum.Bir an arka odadan bir kanat sesi duydum.Güvercin sesiydi bu.

“Hatırlar mısın?” dedi ses biraz buruk.”Önüme güvercinler konuştuğunda bağırırdın, YAŞASIN GÜVERCİNLER!, diye.”

Güldüm, “Evet, evdeki taze ekmekleri annemden gizlice alıp onlara atardım.”

“Bir güvercinler değişmedi, bir onlar gitmediler; hep içimde kaldılar.”

“Benim de içimdeki güvercinler hala duruyor.”

“O olmaz, güvercinlerini kaybetmeseydin daha önce gelirdin zaten buraya.Güvercinin kanat çırpışı öbürlerine benzemez.Kırlangıç süzülüp geçer, ince kanadının bir ucu değip sarhoş eder seni; ama çok geçmeden ayılırsın.Serçe ise çocukların bağrında kanat çırpar, belki yanında getirdiğinde de ondan vardır.Bunları güvercinle karıştıрма.”

Güldüm, haklısın, dedim.

“Sadece haklısın mı diyeceksin bana?” dedi, o sırada rüzgar camları takır takır ettirdi.

“Ne diyeyim, bunca yıl nerde olduğumu anlatsam ne değişir?” dedim.

“Hayır, bunları merak etmiyorum, sadece neden gittiğini anlat yeter.Neden o lanet günden sonra hiç gelmedin buraya?”

“Bunları hatırlatarak hemen gitmemi istiyorsan devam et.” dedim.”Geçmişini hatırlayarak senden daha fazla nefret etmeye değil, seninle barışarak ayrılmaya gelmiştim oysaki; gidiyorum o zaman ben.”

Durdu, “Sadece birşey diyeceğim; annenle babanın benim odalarımnda ölmüş olması beni nefret edilecek kişi yapmaz.Bunu sen de biliyorsun.”

Bir anda yarısı çıkmış tahtalardan birine takıldım, elim hemen karnıma gitti.Sustum, aklıma o gece 2 oda ötedeki o odaya son girişim geldi.

“İyi misin?” dedi, endişeli ses.

“Sus!”dedim.”Sus, işte bu yüzden seni hiçbir zaman istemedim.Sen hep bunu yapıyorsun bana.Hep hatıralarımla yüzyüze getiriyorsun beni.”

“Bir o hatıran var değil mi burda?” dedi yumuşaklıkla bastırılmış kızgın ses.”Pazar kahvaltılarında ne kadar mutluydun, bahar gelince arka taraftaki nergisleri toplayıp annenin vazoya koyuşunu pek severdin.Karanfillerden bahsetmiyorum bile.Ya odalarımın içinde Ruhi Su sesinin dolaşmasını, babanın ısıklarını. Bunları beraber yaşamadık mı?”

Duygusuzca “Bir acı, binlerce mutluluğu öldürebiliyormuş kardeş.” dedim.

“Sen hiçbir zaman bu kadar karamsar olmadın, çok değişmişsin.” dedi.

“Yoo, hala çok sevindiriğim, hala Pollyanna'nın torunuyum.Sadece bazı şeyleri kaldıramıyorum, bu bana biraz fazla geliyor.”dedim.”Biliyorsun hiç birşeyde mükemmel olamadım.”

Güldü.

“Biliyor musun?” dedim.”Ölümün eşiğinden bile döndüm.”

“Nasıl bir ölümdü bu?”

“Geleceği olmayan.Doğrusunu istersen geçmişi de olmayan.İlle de öğrenmek istiyorsan şimdi de pek yoktu.Yalnız o vardı, ölüm.Bir de ben.Aramızda da bir eşik.”

“Sonra n'oldu?”

“Kapıyı yüzüne çarptım.Sırası değil,dedim ona.”

Tekrar güldü, odalarından bir ferahlık geldi, bir rüzgar yanaklarımı okşadı.Ama hüznünü de hissettim.

“Bir daha gelecek misin?” dedi.

“Hayır, dedim ya iki kişi olacağım artık ve seni gördükten sonra bağlanmasını istemiyorum onun buraya.Son kez görmek istedim seni.”

“Neden?” dedi.”Neden onu mahrum ediyorsun benden, çocukluğundan? Onun da hakkı var; burda koşmaya bahçeden çiçek koparmaya, kedilerimi kovalamaya.”

“Sus, lütfen bunları tartışmak yersiz, nedenlerini bildiğimiz şeyleri konuşmayalım.”

“Peki n'olacağım ben, harap oldum; gittin her gün yıprandım.Yağmur, rüzgar, yıllar hepsi canıma okudular.İçimde çocuk sesleri olsun istiyorum.” dedi bitik ses.

“Hayır!”dedim.”Bizden başka hiçbir çocuğun sesi olmayacak sende.”dedim.”Olamaz!”

“Haklısın.”dedi.”Ben de istemem bunu.Yak beni n'olur, yanayım; kendime karışayım.”

“Bunu yapamam,olmaz.”dedim.”Yani bir vicdan azabı eklemek istemiyorum, bunu isteme benden.”

“Sigara içiyor musun hala?”

“Evet, ama bu aralar içmiyorum biliyorsun yalnız değilim.”

“Peki bir tane yaksan ama çekmesen içine, yaksan izlesen izlesen.Sonra pervazımda unutsan.Rüzgar içime doldursa dumanını.Ben içsem bir sigara nasıl olur?”

Sustum.

“Hadi.”dedi kadife ses.”Son isteğim bu senden, bunu yap sonra da git.”

“Tamam.”

Çamtamda arkadaşlarıma ikram amaçlı taşıdığım sigaramdan eski dostuma bir dal verdim.Yaktım, pencerenin önüne koydum.Sigaranın dumanı içeri girdi.

“Çok teşekkür ederim.”dedi.”Hadi git, uğurlar olsun, kendine iyi bak.”

“Rica ederim.”dedim.

Döndüm, önce merdivende sonra da sokakta yürüdüm.Burnumda duman kokusuyla.

YER YER POLİTİZM

*ne yapmanız gerektiğini birileri söyleyince artık o sizin isteğiniz olmuyor. “Ali gelirken bir kilo soğan al ha bide prezervatif almayı unutma!”Yok, okur bundan bahsetmiyorum. “bana bu gece şiir yazar mısın hayatım?” “E zaten yazacaktım, artık silksen yazmam, yat uyu.” Tabi bunu diyemiyor. “hıhı bakarız bebeğim”

-madem İzmir’i alamıyoruz satalım gitsin! X partinin İzmir il başkanı...

*bir arkadaş aradı. Alo falan demedi “ ‘şunun şunun’ yerini biliyor musun?” dedi. “yok, abi hiç duymadım.” Dedim. Tak kapattı. Sizi bilmiyorum ama ben öyle bir dünya hayal ediyorum. Kontörü az olduğu için yapmamışsa çok samimi geldi. Her yerinden öpüyorum.

- cemaat ile AKP boşanıyor. Şimdi bütün kirli çamaşırlar ortaya çıkıyor bir bir. Ama benim asıl merak ettiğim konu: çocuklar kimde kalacak. WTF?

*neden bu dünyaya geldiğimiz ile ilgili, ağzı olanın bir rivayeti vardır. Dur bak benim de bir rivayetim: bu dünyaya plan yapmaya geldik. Muhteşem, kusursuz planı gerçekleştirsek dahi hep bir açığını bulup onu örtmeye çalıştık. Mutsuz olmaya yer arıyoruz gibi.

Sürekli arayış içinde olmak

Daha fazla plan yapmak

Ufukta bir çözüm görünüyor mu?

-6! Yolsuzluk operasyonundan beri Melih Gökçek’in attığı tweet sayısı. Suskunluğu asal-etinden olan fişkiyeci.

*her olgu zıtlığını taşımak zorundadır yani bir şeye iyi diyebilmek için kötünün var olması zorunludur keza tasavvuf inancında da bu ikilik her zaman vuku bulmuştur. Filibeli Ahmed Hilmi’nin, A’ mât-ı Hayal’inde de ‘hep ikilik birlik içindir’ der yani insanın var olması hem Uzakdoğu hem tasavvuf hem nice felsefe de ikiliğe bağlıdır. İnsan; mutluluk-mutsuzluk, iyilik-kötülük varlığında barındırdığı sürece bu kavramları nitelendirebilir ve bunlar arasında seçim yapabilir.

-3.000! ODTÜ yolu için kesilen ağaç sayısı.

*kredi kartı mağdurları birleşip bir eğitim merkezi kuralım. Çok değil, bir aylık bir eğitim süresi zarfında; bilinçli tüketim, tasarruflu tüketim, kaliteli ve ucuz tüketim dersleri altında bir eğitim verelim özellikle üniversiteye yeni gelen arkadaşlar için farz olduğunu düşünüyorum zira “bursum yok, hiçbir gelirim yok ama 1,500 lira kredi kartı borcum var” diyen öğrenci biliyorum.

-Dolar 2.082 görerek rekor kırmış. Ay resmen kriz.

*adalet denen kavramı net algılamak için semtinizin kuyusundan köşesinden adaletsizliğe denk gelmeniz gerekiyor. Bu ülkenin kutuplara ayrışmasının en mühim mevzularından biridir bu. Çok eskiye gitmeye gerek yok, devletin kendi roketatarlarıyla katledilen 34 kişinin hala hesabını alamadığımız bir ülke burası ve daha niceleri...

-Ali İsmail Korkmaz!!!

AÖF İŞLETME

ŞEKER MAHALLESİ VE YILIN İLK KARI

Her sene yılın ilk karını farklı bir heyecanla karşılardım. Böyle muzip bir bekleyişle; beyazın özlemi, tane tane üstüme üşüşen telaşlı tüylerin sevecenliği, kar topu savaşları... Çocukluğumun karı bir başkaydı. Çok eğlendiğim için ya da sonra hep aynı sıcaklığı başka bir yerde bulamamamın yanı sıra sürgün olduğumuz toprakların kokusundaki farklılık yüzünden. Bugün tarih düşelim bana: 4 Aralık 2013. Senin ilk karını Konya'nın Şeker Mahallesi'nde karşıladık. Apar topar evden çıkmışız, karın yağacağından bihaber ayağımda yazlık spor ayakkabısı, aç karınlarımızla koyulduk yola. Mahalleye girdiğimizde soğunun içimi titretmesine dayanmaya çalışırken başımı önüme eğmiş yürüyordum. Kafamda türlü türlü düşünceler. İçime gömülmüştüm. Başımı bir an kaldırdım; filmlerdeki savaş sahnelerinden farksız bir enstantane. Ürperdim bir an. Sonra dünya dedim buraya. Farklı bir yerde değildim. İş makinelerinin yıktığı evler, moloz yığınları, kağıt işçilerin toplayıp dağınık bıraktıkları kağıtlar, kartonlar çeşit çeşit atık malzemeleri, bir tarafta alelade yanan bir ateş, yanık plastik kokusu... Bu karma karışık sokakta atıkları kamyonlardan indirip kızıl saçlı bir kadınla göz göze geldik. Minicik bir andı. Bakıp geçti sadece. Ben kimdim ki, neydim ki? Bu kadar ciddiye almamış olsa yaptığı işi belki bu kadar küçük hissetmeyecektim kendimi. Ne düşündü, ne gördü, ne anlam yükledi...kafa dayanmaz.

Şeker Mahallesi'nde kentsel dönüşüm adı altında binalar yıkmak isteyen belediye kağıt işçilerine bu karda kışta başlarını sokacakları hiçbir yer göstereksizin yaşam alanlarından hamrum bırakıyor. Hak talet edemi-

yorlar; çünkü evler onların değil. Zamanında boşaltılan evlerde kalıyorlar. Hepsi sürgün. Hepsi Roman. Bu yüzden ne kale alınıyorlar ne de insan gibi muamele görüyorlar.

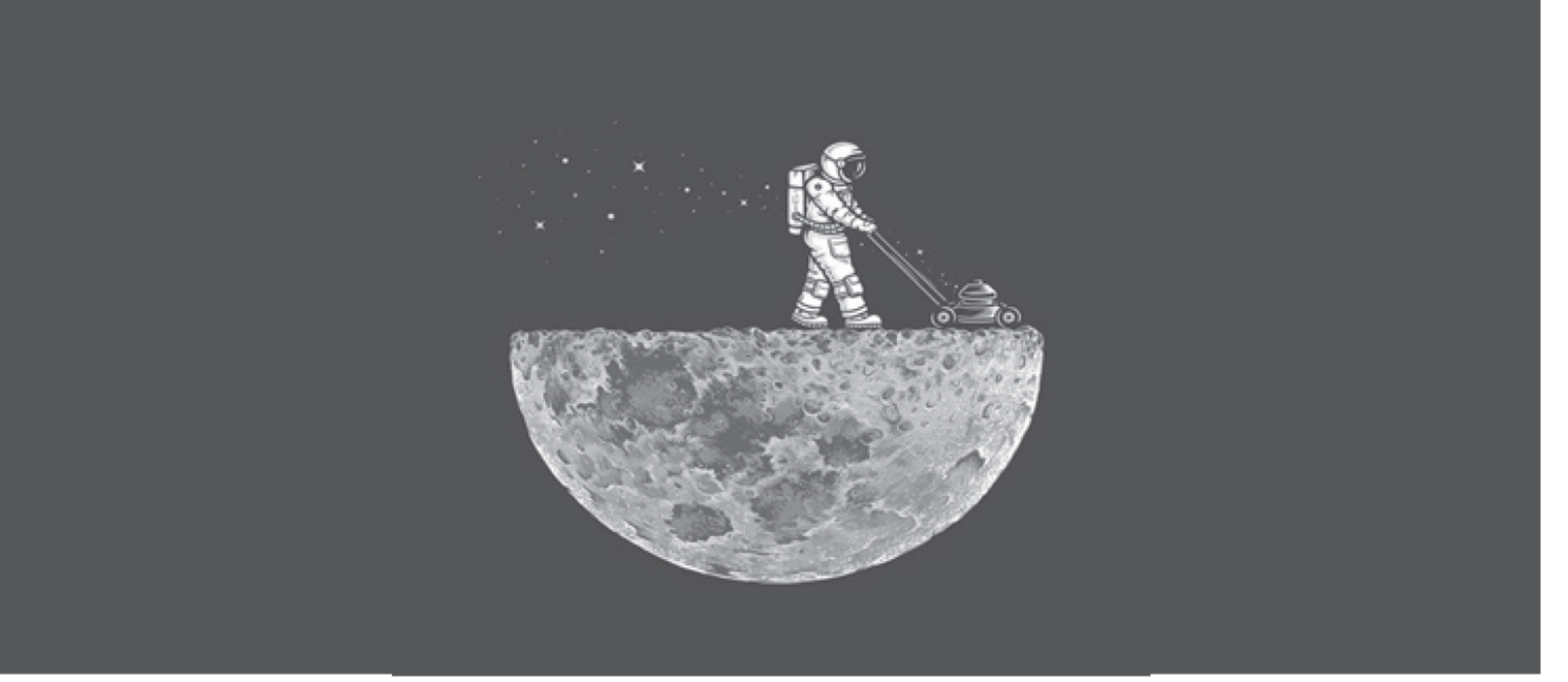
Yeni doğmuş bebekler gördük, hamile kadınlar. Madde bağımlılarını gördük. Zor yaşam koşullarının yıprattığı bedenler, engelliler... yaşadığımız gerçeklikten taştık farklı hayatların gerçekliğini gördük. Soğuğu gördük, kışın insafına terk edilen insanlar gördük. Şahit olduk ağırlaştık; içimizde serin suları, bungenun fırtınaları, korkuları yaşadık.

Öğlen yaptığımız keşfe ara verip akşam tekrar dönme sözüyle ayrıldık yanlarından. Bir durum değerlendirmesi aldık; neler yapabiliriz, elimizden ne gelir ,ne koşabiliriz... bunları konuştuk ve bize katılan gazeteci arkadaşlarımızla tekrar mahallenin yolunu tuttuk. Bir kağıt işçisinin evinde mağdurlarla konuştuk. Şikayetlerini, taleplerini dinledik. Ardından mağduriyetlerini nasıl giderebileceklerinden bahsettik. Tüm bunlar yaşanırken yaşamlarına sıcak sıcak iliştik. Nasıl bir hayatın içinde yaşam mücadelesi verdiklerini bizzet kendilerinden dinledik.

Artık yapılabilecek tek şey vardı: Ya birbirlerine kenetlenip mağduriyetlerini gidermek için tek ses olup mücadele etmek ya da sürüldükleri yerlere veya başka başka yerlere kendilerini, hayatlarını sürmek. Tercih onların; çünkü hayat onların. Biliriz ki oradan oraya sürgün yaşamlar farklı tutunur hayata. Daha bungenun, daha dargın, daha öteki... Yaşam müthiş mücadelelerle anlamlanıyorsa şayet direnmek yakışır.

Rojda

Ben Neil Armstrong. Ay'a gönderildim.

Küçükken yıldızları düşürmek için havaya fırlattığım her taş gelip benim kafamı kırardı.

Büyüdüm

İki
boklu
diyalektiğin
ortasında

kaldım.

“Çünkü ben de kaçarken ardımda kalanları yakıyorum.” Dünya'yı havaya uçurdum ve bu yönümlle Kafka'ya benziyorum biraz, ardımda pislik bırakmak istemedim. Herkes kendi evinin önünü temizlerse birinin çıkıp diğer yerleri de temizlemesi gerekiyordu. Ve dünyaya ne kadar yazar, şair geldiyse hepsi pisliğini ortada bırakıp gitti. “Bütün kara parçalarında, Afrika dahil.”

“Halbuki korkulacak hiçbir şey yoktu ortalıkta” Bu evrene yapılmış en büyük kötülüğü, tamir-i caizse her gördüğü sakallıyı Tolstoy sanan insanlar yaptı. İki nokta arasındaki en kısa mesafeye eğri dersek gözler kalbin değil ancak kuantumun aynası olabilir. İçini bilmediği kitabı, sırf kapağı güzel diye okumayı kafasına koymuş adamlara Cennet’te hurilerin teklif ettiğini fısıldayın. İntihar edecek kadar gözleri dönmüştür. Bu yüzden solosu güzel şarkılar dinlemeye talibim. Ve gelişigüzel hiçbir şeyin gidişi güzel olmayacak. “Sonra sen kendi yolunu çizdin. Benim ilkokulda resmim zayıftı, pek bir şey çizemedim.”

“Oyun oynamayı sevmeyen çocuklarla gökkuşağını arıyorum.” Bu benim için küçük, insanlık için büyük bir adım. Bizim için Marx, Schopenhauer, Engels, Dostoyevski, Camus, Sartre, de Beauvoir, Kant, Hegel, Freud, Frankfurt Okulu, Viyana çevresi, Masum Cici’nin reklam ajansı, Veroçka’nın dikiş atölyesi ve sayamadığım türlerce ideolojik saplantılar elzem değildir. Bunların hepsi en az Nietzsche kadar hiçtirler, -toplum adına! Çünkü emretmek bir tek şairler ve peygamberlere yakışıyor. Sizlerin üstünde ne kadar çirkin durduğunu, istersem, Ay’dan bile görebilirim. Şimdi burayı terk etmem lazım. “İçimiz hep bir hoşça kal ülkesi”

not: İsmet Özel, Cemal Süreya, Turgut Uyar, Ah Muhsin Ünlü, Umay Umay, A. Cahit Zarifoğlu içerir.

notun notu: Bunların haricinde bu yazı boş ve gereksiz.

notun dibi: Tekrardan, sadece onları okumayı dene.

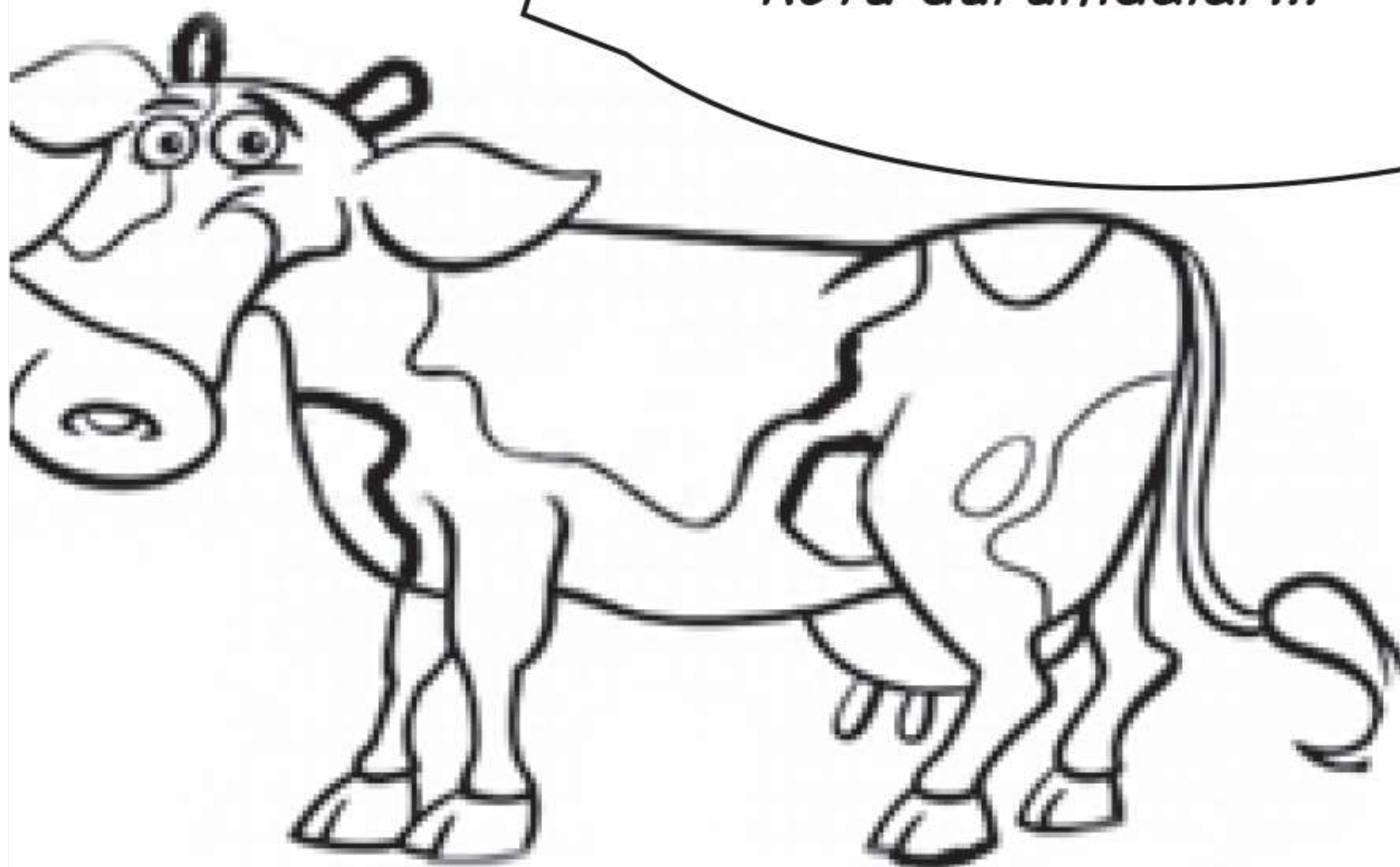
Selçuk

MEVZUBAHİS ÖĞRENCİ

Ah bu öğrenciler dertleri hiç bitmez! Üniversiteyi zor bela kazanırlar sonra başka şehirde yeni bir hayata hazırlanırlar. Her sene iki defa harç parası öderler -hükümetimiz sağ olsun normal öğretimlerin harçlarını kaldırdı(ikinci öğretimler de yazık sığıntılar mı üveyler mi belli değil). Devlet yurtlarında yeterli kontenjanın olmaması veya özel yurtların yüksek ücretlerinden dolayı (kimi zamanda ev rahatlığı tabii :) evde kalırlar ki öğrencinin ev muhabbeti bir başkadır. Öğrenci evi deyince ev kavramı başka şekilde tahayyül edilmelidir. "Ev" sözcüğü burada adeta bir anlam kaymasına uğrar. Neyse efendim, bırakalım geyiği!

Selçuk Üniversitesinde okuyan gariban öğrencilerin emlekçilerle olan dertleri başka bir muamma. Bosna Hersek Mahallesi güya öğrenci mahallesi ama ev kiralari fahiş durumda ve kapıcı aidatları da bir o kadar yüksek (bazı öğrenciler buna kapıcı soygunu diyor. :) Ailelerinden aldıkları paralar ile ay sonunu geçirmekle mi uğraşırlar yoksa defter, fotokopi gibi masraflara mı yetiştirsinler. İşte bu ikilem öğrencinin hayatına atraksiyon katan bir olaydır. Ha tabii devlet bursu ya da kredisi gibi parasal yardımları unutmamak gerekir! Devlet krediyi öğrenciyi sevindirir sonrada iş hayatına atılınca o parayı çatır çatır alır. Of neyse... Başka zaman başka bir sayıda tekrar öğrenciye dair bişeyler söylemek dileğiyle... esen kal ha.

Bu öğrencileri bana niye benzetirler..benden de kötü durumdalar...

VE MÜZİK ŞAHANEYDİ

Ne varsa eskilerde var dedirt-en bir akşamdı. Ama o kadar da kaliteli bir muhabbet yoktu ortada. Yalnızca içmek için içen bir grup insanın, yalnız kalmamak için anlattığı dolanlar vardı masanın ayyaşlığında...

Başka bir hikayenin içindeyken, kendini umulmadık bir senaryonun ortasında bulmuş gibi hissediyorlardı ve adına kader diyorlardı. Hepsi farklı dünyaların insanlarıydı fakat dünya neydi farkı neydi bilmiyorlardı. Yakışıklılığı yüzünden okunan adam içkisinin son yudumunu aldıktan sonra bir tane daha istedi. İçtikçe sıyrılıyordu düzenbaz gerçeklerden ve düşlerin rüzgarında savrulup duruyordu. Sömürüye başkaldırır gibi kaldırdı kadehini. "Selam sana balık, kılçıklarını çıkardığım için kızmıyorsun ya bana. Keşke insanların içinden de çıkarabilsek istediğimiz an tüm kötülükleri..." Ağır bir koku vardı havada ve nerden geldiğini anlayamadığı bir müzik. Ve müzik şahaneydi.

"Bu memlekette böyleleri oldukça bir yere gelmez bu ülke" dedi biri ötekine, öteki berikine güldü, biri diğerine sustu, diğeri karşıdakine

kızdı, genç adamsa hiç konuşmadı. Bardağındaki buğuları sildi başparmağıyla, yüreğindeki bir yarayı deşer gibi. Uzak ve eski bir hatıraya daldı göz kapaklarının altından.

"O takım bizi asla yenemez" dedi biri. "Yener canım niye yenemesin" dedi diğeri. Biriyle diğeri konuşurken ötekiyle beriki başka bir muhabbete dalmıştı. Oysa genç adam hiç konuşmuyordu ve burnunun direğini sızlatan müzik şahaneydi. Adam sıyrılıp hatıralarından etrafı süzdü, uzak ve eski bir sevgiliye seslendi; "Giyin korkularımı çıplaklığının üstüne, korkma yaralarım-dan cellatımdan armağandır hepsi. Elveda esaret selam sana hürriyet..."

Yan masada bir kadın ve erkek sohbet ediyordu, sabah uyandıklarında gece olanları hatırlamayacaktı ikisi de ama umurlarında değildi. Tam karşılarındaki masada bir başka grup vardı, bol şamatalı ve bol siparişli bir masa. Baştaki adam yüksek sesle bir şeyler anlatıyordu kendinden geçmiş gibi ve her cümlesinden sonra kahkahalar saçılıyordu etrafa.

Aynı masada bir kadın dikkatini çekti genç adamın. Tam karşısında oturuyordu kadın ve gözleri gözlerine çarpıyordu zaman zaman. Saçlarının kıvrımına ve dudaklarının kırmızılığına inat içiyordu kadın. Tırnakları ojeliydi, beyaz ellerine kırmızı oje yakışmıştı. Bir şal atmıştı omzuna, kaçırdığı fırsatları örter gibi...

Başka bir yerde, başka bir zamanda o kadınla aynı yerde olmayı diledi adam. "Merhaba" derdi ilk. Ya da yok, düş bu ya doğrudan söze girerdi. "Bir manzarayı izler gibi izliyordum sizi. Vücut hatlarınız mısıralara paralel uzanan şiirler gibi.." "Böyle derin tasvirlerden kaçınmalısınız, okuyucularınızı korkutursunuz.." "Sadece sevişmek için yanınıza gelmediğimi anlayın istedim yoksa şiire ihanet olur.." "Şiir sevişmenin önünde bir engel mi yani?.." "Hayır şiirle başlayıp sevişmeyle bitecekse eğer gece kadın da şiirden anlasın isterim, yoksa şiire ihanet olur.." Uzun ve yalnız bir caddede yol boyu ilerliyorlardı şimdi. "Türkülerimi bilir misin acaba, yağmurumda ıslanıp ayazımda üşür müsün?.." "Nereye gidiyoruz?.." "Başlamadan biten tüm aşkların yaşandığı yere.." "Nasıl

yani.." "Boşver" dedi adam "bana güzel şeylerden bahset, barıştan mesela.." "Barış olmayacak.." "Bu kadar umutsuz olamazsın, bir kadınsın sen, umudun ve şiirin en yakıştığı varlıksın..."

Bir otel odasındalardı artık, susuyorlardı. Gizli bir mektup gibi açtı kadın göğsünü adam kadına yaklaştı, susuyorlardı. Kadın giysilerini çıkardı, uzandılar, susuyorlardı. Sır gibi seviştiler.

Adam düşlerinden sıyrıldığında vakit epey geçmişti. Diğeri birine kızmaya devam ediyordu. Öteki berikiyle gülüyordu, genç adamsa hiç konuşmuyordu. Ve daldığı düşlerden uyandıran müzik şahaneydi. Karşıya baktı, kadın saçlarının kıvrımına ve dudaklarının kırmızılığına inat içiyordu. Yoz geceler tükenmeye devam ediyordu. Kırmızı oje sürmüştü kadın ve örtmeye yetmiyordu kirin rengini boyalar...

"Şiir gibi bitecekse eğer gece bana gitmek yakışır. Belki yağmur yağar ipince, bir yaz gecesini omzuma asıp türküler söylerim... Selam sana toplumcu gerçekçiliğim, hoşça kal seviştiğim kadın..."

EMİR

Konstantinos KAVAFIS

17 Nisan 1863'te İskenderiye'de doğdu, hayatına çokça kent kattıktan sonra 29 Nisan 1933'te yine aynı kentte öldü.

Ömrünün son yıllarında gırtlak kanserine yakalanan şair yalnızlık içinde ölmüştür. Genç yaşta okulunun yanısıra ticaretle de uğraşmıştır. Ekonomik sebeplerden ötürü hayatı İskenderiye, Londra ve İstanbula arasında geçmiştir.

Bizans ve Helen tarihine hakim olan şair bu birikimi sayesinde şiirlerinde Yunan şiirinin kalıplaşmış örgüsü ve havası kendini gösterir. Şiirlerinde hem geleneksel aydın dilini, hem de halk dilini birleştirmiş ender şairlerdendir.

Dönemin politik olaylarına kaytsız kalmamakla birlikte milliyetçiliğe ve heteroseksüelliğe karşıdır.

Aynı Kentte

Dedin, "Bir başka ülkeye, bir başka denize gideceğim.
Bundan daha iyi bir başka kent bulunur elbet.

Yazgıdır yakama yapışır nereye kalkışsam;
ve yüreğim gömülü bir ceset sanki.
Aklım daha nice kalacak bu çorak ülkede.

Nereye çevirsem gözlerimi, nereye baksam
hayatımın kara yıkıntıları çıkıyor karşıma,
yıllarıma kıydığım, boşa harcadığım."

Yeni ülkeler bulamayacaksın, başka denizler bulamayacaksın.
Bu kent peşini bırakmayacak. Aynı sokaklarda dolaşacaksın.
Aynı mahallede yaşlanacaksın;
aynı evlerde kır düşecek saçlarına.
Bu kenttir gidip gideceğin yer. Bir başkasını umma-

Bir gemi yok, bir yol yok sana
Değil mi ki, hayatına kıydın burada
bu küçük köşede, ona kıydın demektir bütün dünyada.

(Çeviren: Barış Pirhasan, Erdal Alovera)

geçmemiz gereken yollardan sapıyoruz şimdi
şimdi artık sen sen değilsin, ben ben değilim
artık kimse, kendisi değil!

sigara artık tutuşmuyor
ve yalnızlık çift kişilik...
kahve sıcak değil,
müzikler saniyelik
çünkü zaman artık yorgun
ve içimdeki saatler durdu
ruhum bozuk!

güneşte buz kesiliyor kalbim
artık hiç ısınamıyorum!
üşüyorum, bu soğuk acıtıyor...

masallar üzgün
güldürmüyor, korkutmuyor
ağlatıyor sadece
gözyaşlarım kayıp
ağlayamıyorum!

duvarlar artık yok
kapılar kilitli değil şimdi,
geçebiliyorum
bu saklandığım delik delik değil,
çıkabiliyorum...
artık hiç bir yere -hapsolamıyorum!-

bu rüya,
rüyalar gerçek
mutlu değilim yine de
mutlu değiliz
bu rüyalar kabusumuz şimdi,
çünkü böylesine yaşamak
hiçte adaletli değil...

hiçbir hayal yaşamadı bizi
ve biz toprakta ekilen iki tohum,
yeşeremedik
değemedi dallarımız birbirine
ve aynı suyu içemedik

tutamıyorum, tutunamıyorum
dokunmak şimdi dokunabilmek ne mümkün
bu imkansızlığın kendisi
bak
bu biziz!

TAŞIKARDİ

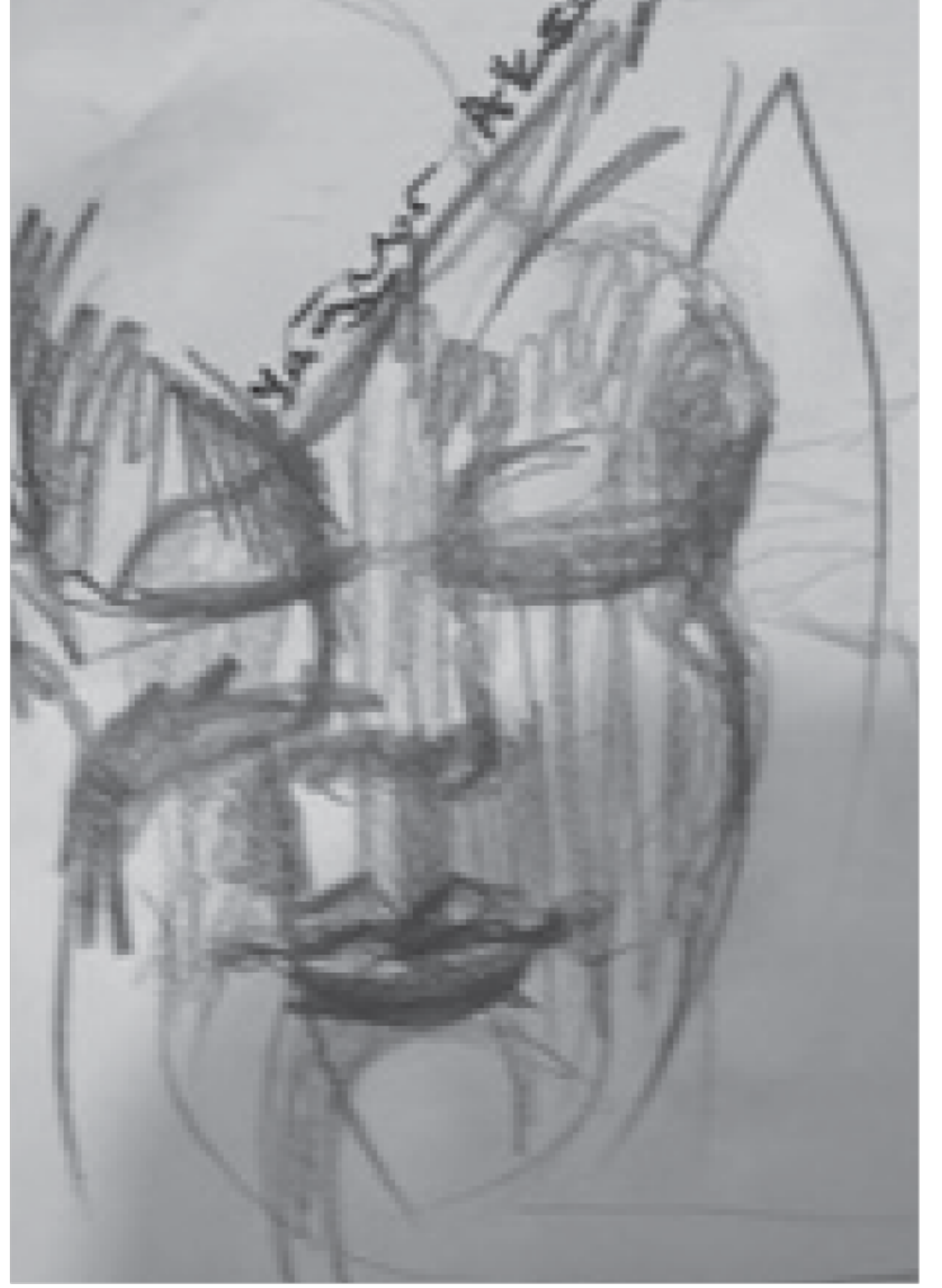
yağmur A. : inek sağmak için ineğin memelerinin altına koyulan bir bakraç sütün dökülmesini engeller,
eğer bakraç koymazsak süt yere boşalır. burada yaşamın öğrettiği mantıksal doğrular vardır fakat doğanın doğruları yoktur. doğanın dengesi de yoktur doğanın akışı vardır. sütün yere sağılması bizler için uygunsuz yanlış fakat doğa için faydalı ve doğrudur. sen bu akışı bozarsan med-cezirlerin artacaktır .

mistanbul : anlıyorum sanırım,
fakat gerçekten doğanın dengesi yok mudur yağmur...
ben ölümü doğanın dengesidir diye sindirmeye çalışıyordum içime...
ayrıca o sütün doğaya faydası için belirli bir yeterlilikte olması gerekmiyor mu?

yağmur A. : denge diyince benim aklıma terazi geliyor,
eşitlik geliyor, eş yükseklik geliyor,
doğa böyle değil doğa tatlı bir acımasızlık içerisinde ..
sindirmeye çalışmak katlanılması zor olan olguları süzgeçten geçirmek acılarımızı tanımlamaya, kabul etmeye çalışmak,
aslında her şey yeterince sıradan .doğa faydalı olanı da zararlı olanı da alır ve kullanması gerekeni kullanır.
doğa için her zaman kullanılacak bir şeyler vardır...

mistanbul : tatlı bir acımasızlık,
doğayı bu kadar aklayamazdım herhalde...
şimdi doğa demişken, bazıları kuş anlar, çiçek böcek anlar,
doğa deyince bak böyle düşününce aklıma ne geldi bir gün bir ağaç bulalım şöyle kocamanından,
dibine oturalım sen bir tarafından ona sırtını daya ben bir tarafından..
o zaman içime düşecek olan sanatı merak ediyorum,
belki de çırılçıplak kalıp soğuğu hissetmek isteyecem ve o soğukluktan bir düş kuracam
ve o düşle hiç gidilmeyen bir yer bulacam ve yağmur o yerde ben üşümeyecem...

yağmur : ...
bir daha ki sayıya görüşmek üzere.....

Melis İSTANBULLU
Yağmur AKSU

OKUSAK MI? İZLESEK Mİ?

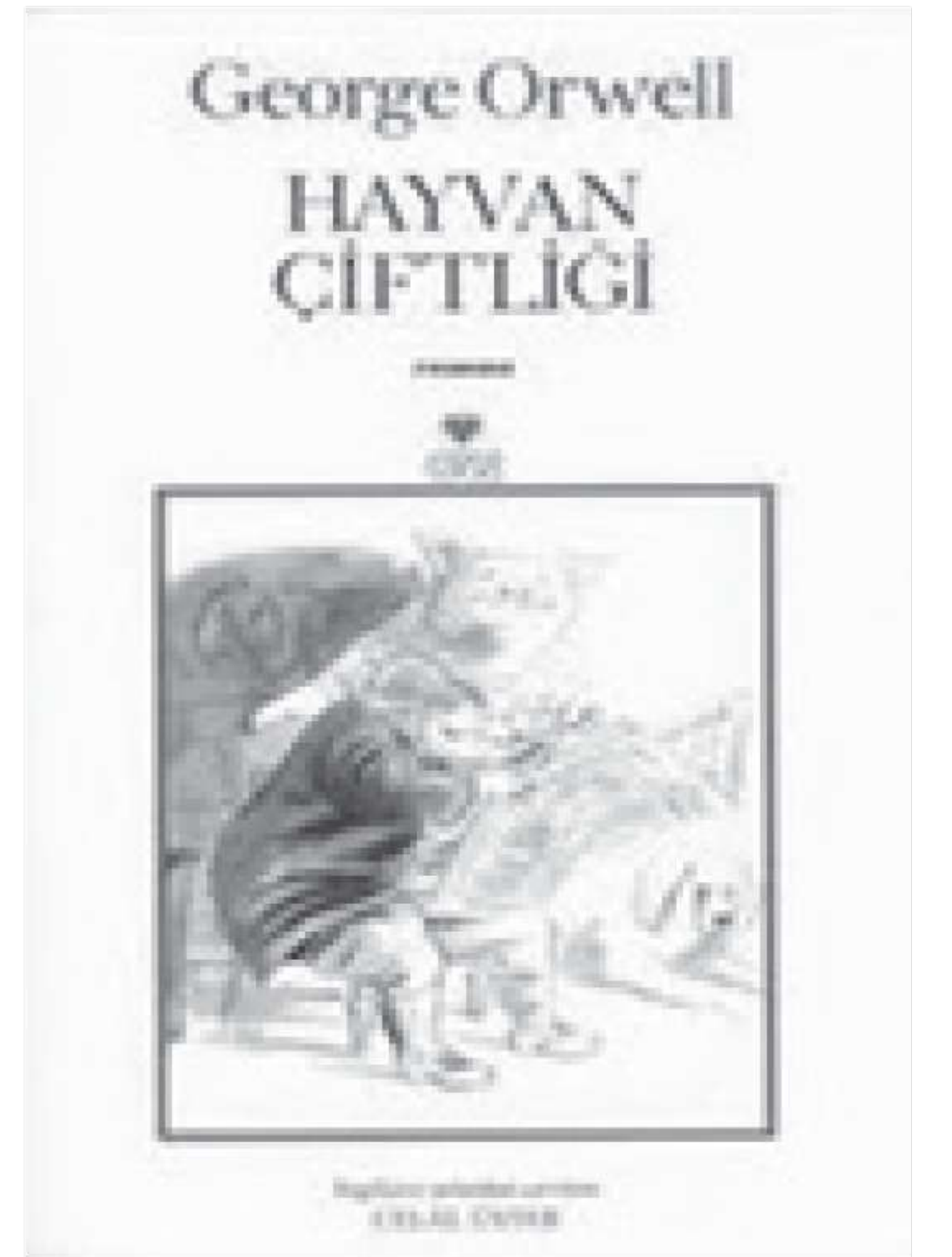
DÜNYA SAVAŞI

Z Marc Forster'ın yönettiği bu film her ne kadar sıradan bir zombi filmi gibi görünse de film daha en başından bize anlatmak istediğini üstü kapalı bir şekilde belirtiyor. Medyayı ve kapital sistemi eleştiren bu filmde, insanların televizyonlar ve kapital sistem yüzünden birer zombiye dönüştüğü ve halkın zamanla düşünceden yoksunlaştığı, amaçsız bir yaşam sergilediği anlatılıyor. Bu da zombiye dönüşen kişilerin ses kaynağına yönelmeleriyle ve salgının yalnızca

Amerika'da değil tüm dünyada yayılmasıyla sembolleştiriliyor. Brad Pitt'in başarılı oyunculuk sergilediği, gerilimden yoksun neredeyse hiçbir sahnesinin olmadığı bu filmi sıkılmadan izleyebilirsiniz.

HAYVAN ÇİFTLİĞİ

George Orwell'in kaleme aldığı 1945 yılında yayınlanan kitap son derece keyifli, bir solukta bitirilebilecek bir eser. Stalin dönemini baz alarak yazılan hikaye, hayvanların çiftlikten insanları kovmak istemesiyle başlar. Kardeşçe, paylaşımcı, eşit bir hayat sürme umuduyla işe kalkışan çiftlik hayvanlarının sonu domuzların hakimiyetiyle sona erer. Zamanla başa geçen domuzlar, diğer hayvanları çalıştırmakta ve onların yiyeceklerini kendilerine saklamaktadırlar. Totaliter rejimlere karşıt olan George Orwell, Stalin dönemini kara mizah kullanarak kitabında son derece başarılı bir şekilde anlatmıştır. "Tüm hayvanlar eşittir, ama bazıları daha eşittir."

Cansu

Dön, dön artık, biricik dost, dön. Artık iyi ve kibar olacağıma söz veriyorum. Sana karşı soğuk davranmam inatla sürdürdüğüm bir şakaydı; bin pişmanım şimdi buna. Geri dönersen unutulup gider. Bu şakaya inanmış olman ne acı! İki gündür durmadan ağlıyorum. Geri dön. Biraz yüreklilik göster, sevgili dostum. Henüz hiçbir şey yitirilmiş değil; yapacağın şey yalnızca bir dönüş yolculuğu. Burada yine yüreklilikle, sabırla yaşarız. Yalvarıyorum sana. Hem daha çok senin iyiliğine olacak bu. Geri dön, bütün eşyanı yerli yerinde bulacaksın. Umarım ki tartışmamızda ciddi bir neden olmadığını sen de anlamışsındır şimdi artık. Ne korkunç andı o! Peki ama, gemiyi terk etmeni işaret ettiğimde sen niye gelmedin? Bu noktaya varmak için mi iki yıl birlikte yaşadık? Ne yapacaksın şimdi? Buraya gelmek istemiyorsan, senin bulunduğun yere geleyim mi?

Evet, haksız olan benim.

Beni unutmayacaksın, değil mi?

Hayır, unutamazsın sen beni.

Ben seni hep yüreğimde taşıyorum.

Dostunu yanıtsız bırakma: birlikte yaşayamayacak mıyız artık?

Biraz yürekli ol. Hemen yaz bana.

Daha uzun süre kalamayacağım burada.

Yüreğinin sesinden başka şey dinleme.

Yanına geleyim mi? Hemen bildir bana.

Tüm yaşam boyu sana bağlı kalacağım.

Hemen yanıtla beni. Burada en çok pazartesi akşamına dek kalacağım. Üzerimde henüz bir peni bile yok; elimdeki tüm parayı postaya veremem. Kitaplarını ve müsveddelerini Vermersch'e bıraktım.

Seni bir daha göremezsem, ya denizci olacağım ya da asker.

Arthur Rimbaud

Londra, Cuma öğleden sonra

4 Temmuz 1873

Bu değirmende **fikir** öğütmek istersen...

degirmenkonya@gmail.com

degirmen.fanzin